

ПРВИ ДИО

у коме су се срели
једна дјевојчица и породица ластавица,
два зеца, папагај и пуж,
а два заљубљена голуба први пут са дјевојчицом
с којом ће наставити да се сусрећу
и када књизи дође крај

ТИНИНИ ГОСТИ

Тина је дјевојчица из нашег солитера. Овдје живи још њених вршњака, али једино она при сваком повратку у стан завирује у поштанско сандуче. Пожелио сам да се мало нашалим с њом и, када ју је бака подигла да се сама увјери како је сандуче празно, упитао је да ли то очекује писмо од неког дјечака.

Само ме је погледала, и то строго, изненађена мојим питањем. Али, док смо чекали лифт, објаснила ми је како очекује службени плави коверат са обавјештењем да ће јој рода ускоро донијети брата.

– Како знаш да је коверат плаве боје? – упитах малу брбљивицу.

– Знам, јер такве је боје био и коверат који је добила моја сестра за мој долазак. Вољела бих да то буде иста рода која је и мене донијела, па да јој се лично захвалим и за мене и за брата.

– А ако буде сека? – хтио сам да је збуним.

– Онда ћу се захвалити за секу – узврати паметница. – Мада тата стално тврди да би то требало да буде брат.

– Је ли твој тата љекар кад зна? – баш сам био радознао.

– Откуд вам то? – зачуди се Тина. – Он је књижевник. Пише књиге за дјецу.

– Е, ако је тако, сигурно и то зна – сложио сам се са комшиницом.

– Рода му је већ донијела двије кћери, па је сада ред на сина – објасни Тина озбиљним тоном – а и нас двије хоћемо брата.

– А шта ако то буде рода која није донијела тебе, него само твоју старију сестру? – хтио сам да још мало чикам паметницу.

– И она зна вашу адресу.

– Свеједно ћу се захвалити, мада мислим да нас је обје донијела иста рода – не да се збунити комшиница Тина.

– Али, ако буде иста, може се десити да је њено задужење доношење само дјевојчица у људске породице, а онда нема ништа од брата – наставих да се опирем њеним аргументима и жељи.

– Ех, није него! – рекла је излазећи из лифта на свом спрату. – Немојте да ми ту правите нове бриге.

– Што се љутиш, Тина? – довикнух за њом док су се врата лифта полако затварала. – Мени су причали како ти волиш шалу, а ко се шали тај се не дури, је л' тако?

Још једном ме је мргодно погледала, не рекавши ништа, а и врата су се затворила између нас.

Послије неког времена поново сретнем Тину и њену баку крај поштанских сандучића наше зграде.

– Да ли је писала рода? – питам је док откључавам своје сандуче.

– Не бринем више о родином позиву, него о гостима – објасни ми Тина.

– Гостима?! – изненадих се.

– Зар не знате, комшија, да су нам се ласте уселиле у сандуче? – упита ме њена бака.

- Не, нисам знао. То је лијепа вијест – признадох.
- Оне су сада моја брига – важно ми саопшти Тина. – Од толико сандучића изабрале су баш мој!
- Ти чекала роду, а стигле ласте – рекох смијући се.
- Видите како нам, захваљујући Тини, расте популарност у птичјем свијету – похвали се бака уз осмијех.
- Честитам ти, госпођице Тина, на повјерењу које си стекла код њих! – рекох јој врло озбиљан.
- Хвала, чико. Ни мало се не љуте док их гледам кроз рупице на вратима – радосно се похвали дјевојчица.
- А шта је са родом? – подсјетих је. – Можда ти је већ донијела кмезаво друштво?
- Мислим да ће рода причекати док се прво не излегу малецке ластавице, па кад порасту и одлете с родитељима на југ, може нам послати и тај позив – Тина није имала никаквих дилема кад је реч о овом питању.
- А шта ће да ради рода ако јој се буде журило? – правио сам се да изгарам од радозналости.
- Замолила сам чика-поштара да не узнемирава моје ласте и да нам све пошиљке доноси у стан – објасни Тина. – Пристао је под условом да му ја сваки пут скувам кафу. А и рода, кад је до сада чекала, може да се стрпи још неки мјесец до јесени.
- Ускоро се из сандучића могло чути цвркутање птића. А на вратима солитера осванула је порука исписана незграпним крупним словима: „Мачкама строго забрањено задржавање у приземљу“ и потпис: „Комшиница Тина“.
- У другој половини љета био сам на годишњем одмору. Кад сам се вратио, на улазу је и даље била Тинина порука станарима, а око сандучића летјело је мало јато ластавица. Док сам до-

влачио кофере пред лифт, наиђе и Тина, вичући чим ме је угледала:

– Јесте ли видјели, комшија, како су порасле? Знате ли да се више не плашим кишних глиста? Сваког дана их пуну шаку донесем у сандуче.

– Постала си ловац на глисте? – тобоже се чудим. – Зар ти није жао тих малих створења?

– Не брините, комшија. Откидам им само репове – узврати ми Тина као прави познавалац анатомије кишних глиста.

– Како можеш знати шта им је реп, а шта глава? – хтио сам да мало провјерим то њено знање.

– То је код њих свеједно. Тата ми је рекао да глистама нарасте оно што им се откине. Да се оне тако и размножавају – позва се Тина на татин ауторитет у познавању глиста.

– Значи, Тина, да су и вукови сити и овце на броју – закључих. – Браво!

– Какви сад вуци, какве овце? – зачуди се Тина. – Ласте су сите, а глисте на броју!

– Шта ако су глисте бијесне? – настављам да је мучим питањима.

– Бијесне су лисице и пси, а за глисте се то само тако каже – објасни ми комшиница Тина. – Колико сам видјела, моје ластавице немају проблема с тим.

– Него, реци ми шта је са родиним позивом? – сјетих се да промијеним тему.

– Не чекам га више – одговори Тина и потом ми објасни:

– Ви, комшија, као да не знате да роде не доносе дјецу, него их рађају мајке?

– Откуд сад то? – тобоже се зачудих. – Је ли ти и то рекао тата?

– Сама сам видјела – похвали се Тина. – Мама је у другом стању. Беба је почела да се мрда у њеном стомаку. Поготово се размрда ногама и рукама кад ја прислоним уво или длан. Родиће се чим одлете ласте и моћи ћу одмах да помажем мами. Чика-поштару сам рекла да може слободно и даље да долази на кафу код мене. Свратите и ви, па да чујете како маминој беби причам о ластама.

Сироче

– Како кажеш да се зовеш?

– Дебели.

– Баш ти пристаје. Желиш ли да поживиш, више не смијеш да личиш на своје име.

– Тако ме је звала само старица кад ме храни. А њена унука, која ме је добила за рођендан, тепала ми разна имена, највише „зечићу-црвенрепићу“.

– Тако се тепа пијетлу, а не зецу.

– Откуд знам. Она је тако говорила. Њени родитељи су ме звали Буцко. Зека Буцко. Сестра ју је љутила, а и мене, пјесмицом: „Наш је Буцко брке штуцко!“

– Онда ћу да запишем Буцко. Ово Дебели, као да се нудиш да будеш први у реду.

– У ком реду?

– Боље што касније да сазнаш. Него, да пређемо на ствар. Куда је све кривудала твоја животна стаза?

– Не бих ја то звао стазом.

– То се тако само каже. А ми хоћемо да знамо како си доспио овдје, јер међу нама нема тајни. Имамо велике уши баш зато да саслушамо једни друге.

– Чим сам прогледао, газда мојих родитеља...

– Човјек који нас храни није никакав газда, него хранилац, запамти то.

– Човјек што је хранио нашу мајку и оца, ставио ме је у корпу са мојом браћом и сестрама и донио на пијацу, да нас покаже другим људима. Додиривали су нам крзна и држали за уши, вриштали од задовољства, називали нас слатким грудвама и љубили нам њушкице. Понеког не би вратили у корпу, па нас је бивало све мање. То се убрзо догодило и мени. Двије дјевојчице су ми се много обрадовале. Једна ме држала за уши а друга ми мазила реп. Ставиле су ме у кутију и понијеле. Успут су весело чаврљале како ће ми се много обрадовати њихова другарица. Рекле су да је Тинин рођендан и кад ме буде видјела, неће више туговати за одбјеглим папагајем.

– Шта је то папагај?

– Не знам ни сам. Само су рекле да не схватају зашто њихова другарица жали за њим кад није научио да говори, а и да је слабо летио, па је право чудо да је уопште могао негдје отићи.

– А шта је то Тинин рођендан? Неко славље као код нас зечева?

– Нисам баш сигуран ни то да знам. А није ме ни занимало.

– Нама овдје често приређују рођендане, а ми никако да схватимо шта је то.

– Све три дјевојчице су ме мазиле. Кад су добиле колаче, за мене су нашле лист купуса, али ми се није јело без браће и сестара. Шћућурио сам се у углу кутије и туговао покривен ушима.

– Ниси хтио купус?! Је си ли био болестан?

– Нисам. Само тужан. И разочаран... А кад су дјевојчице, које су ме донијеле другарици, пошле кући, њен тата је зграбио

кутију и истрчао у ходник, вичући: „Хеј, дјевојке, заборавиле сте зеца!“ Оне су то озбиљно схватиле и почеле да му говоре како су га поклониле другарици за рођендан. „И шта ми сад да радимо с њим?“ упитао је забринито, али се баш тада из стана зачуо плачљиви глас: „Тата, врати ми мог зеца!“ Немајући куд, донио ме је назад и дјевојчица је престала да плаче, отворила кутију и дуго ме држала у наручју, стискајући ме уз свој образ и љубећи у њушкицу.

– И тепала: „Зечићу-црвенрепићу“.

– Не тог дана. Тад ме је само љубила и носала по стану. А кад је дошла њена сестра, обрадовала ми се и она, и сваки час су ме узимале једна од друге. Само ме се плашио њихов мали брат и врштао је кад ме пруже ка њему.

– Мажен и пажен...

– Све док нисам први пут направио барицу. Схватиле су да нисам плишана играчка и да ми морају наћи мјесто у стану.

– Тако си добио своје ћоше.

– Не баш. Или не одмах. Кад су сви укућани сјели за сто и престали да обраћају пажњу на мене, ја сам полако кренуо по стану. Осјетио сам и да ме глад сустиже. Тражио сам онај лист купуса, али га нигдје није било. Једино до чега сам могао стићи, био је тепих и ја почнем да грицкам ресе на његовом рубу. Они то нису одмах примијетили, тек сутрадан, кад је мој стомак био добро сит. У први мах нису ни помислили да сам то ја учинио, али кад сам огладнио и поново доскакутао до тепиха, сви су видјели шта радим с ресама. Опет су ме спасиле сузе дјевојчице која се сада осјећала одговорном за мој живот, па и за моје преступе. Њен тата је предложио балкон за мој смјештај, који је био празан, па нека се ширим по њему. Дјевојчица се пла-

шила да бих могао да паднем с балкона и разбијем се, као што је највјероватније било с њеним папагајем. „Доста сам се натуговала због Лалетовог нестанка“, поновила је више пута у покушају да ме спаси живота на балкону. Отац јој је рекао да се не глумира, јер ја немам крила па да скочим на ограду, која је толико висока да је ниједан зец не би могао прескочити. „Ни Лале није летио, па је нестао!“ одговарала је у страху за мене, али је отац био неумољив. Тако сам се настанио на балкону. Већ прве ноћи сам толико изгладнио, да сам се пропео на шапе до самог прозора и појео све лишће у саксији. Ујутро су поново галамили на мене, а дјевојчица је плакала и рекла како се чуди што ме грде, кад и онако нико није волио ту закржљалу биљку и изнијели су је на балкон како је не би гледали, а сада се дуре.

– Шта бјеше балкон?

– Како да ти објасним? То је простор са оградом кроз коју се виде облаци, а кад се потрудим и искривим главу, могу видјети и дрвеће. Често сам гледао и авионе, највеће птице на небу, како уз велику буку прелијећу зграду. У почетку сам се много бојао и те страшне буке, и огромне сјенке која је сваки пут прелијетала преко балкона, али сам се временом навикао и храбро сам зуррио у небо док год авион не замакне иза облака.

– Зато је овдје код нас увијек тихо, да ми се некада ноге одсјеку од толике тишине и уши заболе од напињања да било шта чујем.

– У посматрању авиона понекад ми се придруживао сасвим мали дјечак. Није обраћао никакву пажњу на мене, само је вриштао и пљескао длановима од задовољства кад их угледа, па сам више волио да сам зурим у небо.